

NÁZOR | Spojené státy americké a pivotní politika v Asii

IG indrastra.com/2015/10/OPINION-United-States-and-Pivot-Politics-in-Asia-314.html

Od IndraStra Global Redakční tým

V roce 2011 – americký prezident Barack Obama vyhlásil svou novou strategii pro Asii a Tichomoří – „Pivot to Asia“. Byl také vytvořen jako „Zákon o strategickém opětovném vyvažování“, který zdůrazňuje, že USA zde zůstanou a znovu vnesou nové myšlenky do své bezpečnostní a ekonomické přítomnosti v regionu. Zdálo se, že USA bojují proti rostoucímu vlivu Číny oživením svých partnerství se svými starými spojenci v regionu a také oslovují další podobně smýšlející země, aby podpořily iniciativy vedené USA.

Po deseti letech konfliktů v Iráku a Afghánistánu tento politický posun signalizoval nový směr zahraniční politiky USA v 21. století. Stávající veřejné debaty a analýzy však dosud měly tendenci klíčové

aspekty politiky příliš zjednodušovat. Za prvé, zaměřili se téměř výlučně na vojenskou dimenzi obnovy rovnováhy. Zadruhé, znovuvyvážení USA směrem k Asii bylo často vykreslováno poněkud redukcujícím způsobem jako americká „velká strategie“ vojenského zadržování Čínské lidové republiky (ČLR). Tvrdí se, že Washington zpřísňuje svá spojení a posiluje své vojenské schopnosti v celé Asii a Tichomoří, aby zamezil vzestupu Číny, její nejpravděpodobnější budoucí vojenské konkurence.

V následujících letech se USA pokusily znovu oživit svá spojení s Japonskem, Jižní Koreou, Filipíny a Austrálií a pokusily se oslovit země jako Indie, aby měly větší a efektivní seskupení na podporu pozic USA v regionální politice. I v ekonomické oblasti byl přikládán větší význam ambicióznímu projektu v podobě Transpacifického partnerství (TPP). Jak již bylo zmíněno dříve, americký „pivot to Asia“ nebyl ani tak strategickým balancováním, ale spíše protiopatřením vůči rostoucí politické a vojenské síle Číny a posledním pokusem o udržení pozice USA jako hlavního hybatele v asijsko-pacifické oblasti. Dalo by se však říci, že návrat USA nebyl působivý kvůli nedostatečné intenzitě a mnoha vnitřním rozporům mezi spojenci USA, jako je nedůvěra mezi Japonskem a Jižní Koreou, nedostatek konsenzu mezi ostatními zeměmi asijsko-pacifické oblasti, jako je Indie a země ASEAN, ohledně postupu USA, a více než cokoli jiného pokles kapacity USA. To vedlo k tomu, že „pivot“ byl v následujících letech méně přitažlivý. Doposud nebyl TPP schopen udělat žádný jasný pokrok - zdá se, že realizace TPP na místě bude trvat déle. Lze to kontrastovat s čínským projektem Asijské Infrastructure Investment Bank (AIIB), který byl úspěšně zahájen za široké účasti zemí regionu včetně Jižní Koreje. TPP nebyl schopen udělat žádný jasný pokrok – zdá se, že realizace TPP na místě bude trvat déle. Lze to kontrastovat s čínským projektem Asijské Infrastructure Investment Bank (AIIB), který byl úspěšně zahájen za široké účasti zemí regionu včetně Jižní Koreje. TPP nebyl schopen udělat žádný jasný pokrok – zdá se, že realizace TPP na

místě bude trvat déle. Lze to kontrastovat s čínským projektem Asijské Infrastructure Investment Bank (AIIB), který byl úspěšně zahájen za široké účasti zemí regionu včetně Jižní Koreje.

Aby čelilo Číně ve vojenské oblasti, vydalo ministerstvo obrany v lednu 2012 svou novou obrannou strategickou směrnicí (DSG) *Sustaining US Global Leadership: Priorities for 21st Century Defense*, jejímž cílem je přetvořit priority a schopnosti Pentagonu v éře rozpočtu. omezení a po deseti letech válek v Afghánistánu a Iráku. Jednoznačně se v něm prohlásilo, že „zatímco americká armáda bude i nadále přispívat k bezpečnosti globálně, nezbytně budeme znovu balancovat směrem k asijsko-pacifickému regionu“ (zdůrazněno v originále). Tentýž měsíc Pentagon také zveřejnil koncepci společného operačního přístupu (JOAC), která zavádí hlavní zásady a schopnosti nezbytné k překonání hrozeb proti přístupu a odepření oblasti (A2/AD). Administrativa se také snažila posílit a aktualizovat stávající formální vojenské aliance s Austrálií, Japonskem, Filipínami, Jižní Koreou a Thajskem a zároveň diverzifikovat a prohloubit diplomatickou a bezpečnostní spolupráci s partnery, jako je Indonésie, Nový Zéland, Singapur a Vietnam. Washington mimo jiné oznámil, že do roku 2020 přesune americké námořnictvo ze stávajícího rozdělení 50/50 procent mezi Pacifik a Atlantik na rozdělení mezi těmito dvěma oceány v poměru 60:40, přesun několika složek amerických sil. se sídlem na Okinawě na Guamu, modernizace své protiraketové obrany, rozmístění námořní pěchoty do Darwinu v Austrálii (jako součást toho, co se má stát rotační silou o síle 2 500 mužů), rozmístění pobřežních bojových lodí do Singapuru, a podepsala dohodu o posílení obranné spolupráci s Filipínami. Tyto kroky mají za cíl přerozdělit a rozptýlit americké síly v Asii a Tichomoří, čímž se americké obranné postavení v regionu stane agilnějším, flexibilním a finančně udržitelným.

Existuje další nevyřčený, ale stejně, ne-li významnější „pivot do Asie“, který postupně, ale velmi rozhodně zabírá více prostoru v politickém a ekonomickém prostředí asijsko-pacifické oblasti: čínský „pivot to Asia“. Rostoucí vliv Číny v regionu je nesporný, zejména v ekonomické sféře. Čína se stala asijsko-pacifickým centrem a je obchodním partnerem číslo jedna téměř všech zemí. Úspěšným spuštěním iniciativy AIIB a One-Belt One-Road (OBOR) se Čína téměř stala v ekonomické sféře středobodem celého regionu. Také v bezpečnostních záležitostech se Čína, která se nenechala odradit americkými kroky, stala asertivnější a své záměry a design více otevřela. Záměrně zahodilo svou starou politiku „skryjte své schopnosti“ a prosadilo své zahraničněpolitické cíle. Dalo jasně najevo, že nebude akceptovat žádný kodex chování pro Jihočínské moře, a v roce 2013 vyhlásilo ve Východočínském moři Identifikační zónu protivzdušné obrany (ADIZ). Čína pravděpodobně chce v tuto chvíli učinit svůj nárok na „pivot“ známým a otevřeným, i když nemusí být dychtivá je okamžitě provést.

Japonsko za současného premiéra Šinzó Abeho má také svůj vlastní záměr „pivot to Asia“. Důležitým posunem v japonském přístupu v posledních letech byla agresivní politika s cílem narušit jeho mírovou ústavu a uvolnit všechna omezení vojenské role Japonska v regionální politice. S odkazem na rostoucí asertivitu Číny a potřebu asijsko-pacifické reakce dokázalo Japonsko přesvědčit USA, že změněný japonský postoj je velmi potřebný postoj. Japonsko si je vědomo, že sousední země by tento pokus stát se „pivotem“ Asie nepotěšily, a proto se snaží oslovit další, vzdálené země v Asii, včetně Indie, aby získaly podporu.

V posledním roce a půl, konkrétněji po ukrajinské krizi, se Rusko také snažilo více zapojit do Asie. V tuto chvíli Rusko nemá ani kapacitu, ani nemá v úmyslu stát se regionálním středem v

bezpečnostní sféře, i když se snažilo být hráčem alespoň ve východní Asii prostřednictvím spolupráce a spojení se Severní Koreou. Moskva podepsala jadernou dohodu s Indií a posiluje své vztahy s Čínou. Obnovené zájmy Ruska v Japonsku, Thajsku, Malajsii a Vietnamu jsou také údajně součástí jeho agendy vybudovat ruský „pivot do Asie“. Rusko se více zajímá o ekonomickou krajinu regionu a v dubnu 2014 Moskva oznámila zvláštní ekonomickou zónu ve Vladivostoku, aby oslovila asijsko-pacifické země.

Několik dalších „středů“, jako je ASEAN jako kolektivní entita, která se snaží nabídnout cestu ASEAN v regionální politice, stejně jako rostoucí regionální zájmy Indie, by také mohly být uvedeny jako důležité proměnné, které budou utvářet budoucnost regionu. Nicméně, oni jsou rodící se a méně vlivní v tomto okamžiku.

Uprostřed všech „pivotů do Asie“ se region stal arénou soupeření mezi různými hráči „pivot policy“. Mnohonásobnost „pivotů“ znamená, že neexistuje nikdo, kdo by měl podstatný vliv na regionální bezpečnost a ekonomickou dynamiku, což vede ke složitým scénářům. Výsledkem je menší předvídatelnost a větší nestabilita v regionu. Souhra těchto „pivotů“ – jejich soutěžení i aliancí – bude utvářet budoucnost regionální politiky a ekonomiky a je třeba ji bedlivě sledovat.

Spojené státy přesměrují svou zahraničněpolitickou pozornost, priority a zdroje – v období po válkách mezi Irákem a Afghánistánem – na strategicky nejcitlivější a ekonomicky nejdynamičtější region světa. Slovy bývalé ministryně zahraničí Hillary Clintonové: „O budoucnosti politiky se rozhodne v Asii, nikoli v Afghánistánu nebo Iráku, a Spojené státy budou přímo v centru dění. Strategický a ekonomický vliv Číny je nepochybně ústředním zájmem amerických

politiků, americký středobod Asie a Tichomoří je poháněn mnohem širším a komplexním souborem politických, strategických a ekonomických cílů.

Zastřešující ambicí opětovného nastolení rovnováhy USA je zachovat americkou nadvládu ve světové politice a zároveň se vyhnout velkým mocenským tažanicím s ČLR. Aby tak mohl učinit, Washington se nesnaží Čínu zadržet – protože tato strategie je považována za beznadějnou a neúčinnou. Obnovení rovnováhy se snaží udržet prvenství USA prostřednictvím nového přizpůsobení složité „sítě vazeb“ mezi diplomatickými, vojenskými a ekonomickými složkami americké přítomnosti v Asii a Tichomoří od konce druhé světové války.

Reference:

1. Co přesně znamená Pivoting USA do Asie - XML, The Atlantic , 13. dubna 2015 [[Link](#)]
2. Pivot Obamovy administrativy do Asie – Video, Iniciativa pro zahraniční politiku [[Link](#)]
3. Obama dává Asia Pivot na pauzu – XML, The National Interest, 14. října 2015 [[Link](#)]
4. Explaining the US 'Pivot' to Asia – Pdf, The Chatham House, August 2013 [[Link](#)]
5. Pivot to Asia: US Strategy to Contain China or to Rebalance Asia – XML, The Washington Review of Turkish and Eurasian Affairs, únor 2015 [[Link](#)]
6. Co se stalo s Obamovým Pivotem do Asie? – XML, Washington Post, duben 2015 [[Link](#)]